

[Arne Melchior]

man sådan kan ændre med tilbagevirkende kraft, jævnfør det, jeg sagde før om Bresjnevdoktrinen.

Nu nærmer den 26. maj sig, og jeg føler trang til at sige, at jeg ikke et sekund er i tvivl om, at datoen den 26. maj, som jo er en ganske tilfældig dato, naturligvis ikke kan have været et for parterne, altså Egypten, Israel og USA, bindende tidspunkt, men at der har været tale om en hensigtserklæring netop med henblik på at bevare dynamikken i fredsprocessen. Hvad kan det nytte, at to eller tre parter bliver enige om, hvad der skal ske på West Bank, hvis den befolkning, der bor på West Bank, ikke kan tilslutte sig denne enighed? Så er enhver enighed værdiløs. Jeg har betragtet – det har jeg givet udtryk for skriftligt allerede for måneder tilbage – denne datos fastsættelse som et forsøg på at bringe palæstinenserne ind i fredsdebatten, og det er jeg naturligvis fortsat en tilhænger af.

Nu har vi altså set, at EFs udenrigsministre har haft svært ved at samle sig sammen til et fælles standpunkt vedrørende de olympiske lege, de har haft svært ved at lave egentlige kraftigtvirkende sanktioner over for Iran, og det skønt man er enig om at fordømme Ruslands og Irans optræden. Det må frygtes, at topmødet i EF i næste måned i Venedig får noget lettere ved at blive enig om et initiativ over for Israel, altså et kritisk initiativ over for Israel. Jeg advarer imod, at man gør det. Jeg tror, det vil forstyrre fredsprocessen. Men hvis man kan blive enig om det, hvorimod man ikke kunne blive enig om stærke skridt over for Moskva og Teheran, så kan det kun skyldes, at Moskva repræsenterer en stormagt, og at Teheran har olie.

Det fører mig over til den bemærkning, at energiministeren jo nu også fører udenrigspolitik gennem den kontrakt, han har indgået.

Jeg har stor sympati for, at kontrakten skal offentliggøres – særlig efter at pressen nu begynder at offentliggøre dele af den. Jeg synes ikke, det kan være særlig hensigtsmæssigt for regeringen at have mere eller mindre korrekte eller mere eller mindre uautoriserede oversatte dele af denne kontrakt svævende rundt i den offentlige debat.

På den anden side kan jeg ikke godt støtte det af hr. Arentoft fremsatte forslag til dagsorden. Jeg tror ikke, det passer sig for folke-

tinget at kræve dette, men jeg vil gerne opfordre udenrigsministeren, da det er et udenrigspolitisk anliggende, til at lade det udenrigspolitiske nævns medlemmer få lejlighed til at se og diskutere denne kontrakt.

Der er én til, der er begyndt at føre udenrigspolitik mere eller mindre på egen hånd. Det ser ud til, hvis jeg er rigtigt underrettet, at være hr. Lasse Budtz. Hvis mine hjemmelmænd taler sandt – og det tror jeg desværre de gør – har hr. Lasse Budtz' navn været brugt eller misbrugt i et brev sendt af 8 europæiske parlamentsmedlemmer fra 8 forskellige lande til medlemmer af den amerikanske kongres, muligvis til alle medlemmer af den amerikanske kongres. Jeg har forgæves forsøgt at opspore ordlyden af dette brev. Da hr. Lasse Budtz ikke er nogen hr. hvem som helst som ordfører for socialdemokratiet i udenrigspolitiske spørgsmål, synes jeg, hr. Lasse Budtz bør orientere tingets medlemmer om, hvorvidt et sådant brev eksisterer, og, hvis det gør det, hvad det indeholder. Jeg synes, det er meget betænkeligt, at så fremtrædende udenrigspolitiske talsmænd som hr. Lasse Budtz begynder at føre udenrigspolitik på egen hånd, så at sige, over for medlemmer af USAs kongres, vel at mærke med en opfordring til, at USA skal ændre sin udenrigspolitik, som jeg forstår på udenrigsministeren at vi støtter i spørgsmålet om Mellemøsten.

Jeg skal afslutningsvis nævne to andre områder, hvor væsentlige udviklinger har fundet sted, siden vi sidst havde udenrigspolitisk debat. Det ene er Zimbabwe, hvor der er sket virkelig glædelige ting, der skaber stor optimisme. Jeg synes også, at det nye styres mådehold viser, at her er en partner, som vil kunne påvirke begivenhederne i Sydafrika. Jeg tager fuldt så meget som andre afstand fra apartheidpolitik i Sydafrika, og jeg vil gerne erklære min tro på, mit håb om, at den nye udvikling i den del af verden virkelig vil føre til befrielse af et meget stor antal undertrykte medmennesker.

Endelig skal jeg nævne, at der er sket en betydelig ændring med hensyn til, hvad vi hidtil har vidst sikkert om Cuba. Hr. Fidel Castros variant af marxismen har nydt stor popularitet, og hr. Fidel Castro har smykket sig med noget, der vel nærmest har været en glorie. De seneste ugers og måneders begivenheder synes at vise, at han – som jo man-